

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р4 р 3/2022
16.05.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Драгана Маринковић, у предмету предлагача АА из ..., кога заступају пуномоћници Јелена Пашајлић и Обрад Пашајлић, адвокати из ..., ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о приговору предлагача за убрзање поступка у предмету Врховног касационог суда Рев2 591/2022, након спроведеног испитног поступка, донео је дана 16.05.2022. године

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснован приговор предлагача за убрзање поступка у предмету Врховног касационог суда Рев2 591/2022.

Образложење

Предлагач је 05.04.2022. године поднео Врховном касационом суду приговор ради убрзања поступка са предлогом да се утврди да је подносиоцу повређено право на суђење у разумном року у предмету Врховног касационог суда Рев2 591/2022 и наложи поступајућем судији да у најкраћем року предузме процесне радње које ће делотворно убрзати овај поступак.

Одлучујући о приговору на основу чланова 7, 9. и 10. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ број 40/15), Врховни касациони суд је утврдио да је приговор неоснован.

Након спроведеног испитног поступка утврђено је да се ради о предмету који је примљен у Врховном касационом суду 08.03.2022. године и предат у рад судији известиоцу 18.03.2022. године. На основу извештаја судије известиоца утврђено је да је предлагач поднео тужбу против туженог ЈП Топлификација Пожаревац 07.02.2018. године Основном суду у Пожарецу (П1 25/18) и дана 14.06.2019. године донета је делимична пресуда којом је усвојен тужбени захтев и поништено као незаконито решење туженог од 25.12.2017. године, о отказу уговора о раду тужиоцу. Ставом другим изреке наведене пресуде констатовано је да ће се о преосталом тужбеном захтеву и трошковима спора одлучити коначном одлуком. Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом Гж1 3099/19 од 12.02.2020. године одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио наведену делимичну пресуду. Тужени је против другостепене пресуде изјавио ревизију 16.03.2020. године. Првостепени суд је наставио поступак по преосталом тужбеном захтеву и донео пресуду П1 25/18 дана 14.12.2021. године, која је правноснажна 29.01.2022. године, а извршна 14.02.2022. године, што је констатовано 03.02.2022. године. Затим је предмет достављен Врховном касационом суду ради одлучивања о ревизији туженог. По предлогу судије известиоца предмет ће бити решен

према редоследу решавања, након одлучивања о предметима из радних односа који су примљени пре 08.03.2022. године (25 предмета примљених у 2021. години и 10 предмета примљених у 2022. години).

Одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије („Службени гласник РС“ број 98/2006), прописано је да свако има право да му независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега.

Одредбом члана 6. став 1. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода („Службени лист СЦГ“ – Међународни уговори, бр. 9/2003, 5/2005 и 7/2007), („Службени гласник РС“ – Међународни уговори, бр. 12/2010 и 10/2015), између осталог, прописано је да свако, током одлучивања о његовим грађанским правима и обавезама или о кривичној оптужби против њега има право на правичну јавну расправу у разумном року пред независним и непристрасним судом образованим на основу закона.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, прописано је да при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року, уважавају се све околности предметног суђења, пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значаја предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски разлози за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Разумна дужина трајања судског поступка представља оптимално потребно време да се одлучи о праву странке које је спорно, да би се отклонила неизвесност, а странка добила сазнање да ли јој спорно право припада или не, чиме се обезбеђује и правна сигурност странака. Оптимално потребно време за окончање поступка је релативна категорија, која се процењује у сваком конкретном случају на основу околности које се тичу сложености чињеничних и правних питања у судском поступку, понашања подносиоца захтева за заштиту права на суђење у разумном року, поступање суда, природа захтева, односно значаја предмета спора за подносиоца захтева.

Имајући у виду наведене законске одредбе у контексту утврђених чињеница, Врховни касациони суд је закључио да предлагачу није повређено право на суђење у разумном року у предмету Врховног касационог суда Рев2 591/2022. Време трајања поступка у целини је битно мерило за примену стандарда заштите права на суђење у разумном року. Европски суд за људска права је кроз своју праксу оквирно утврдио време трајања суђења у различитим инстанцама изражавајући мишљење да је у границама разумног рока двостепени судски поступак који траје до пет година. У конкретном случају поступак је правноснажно окончан у погледу дела тужбеног захтева (делимичном пресудом) у периоду од 2 године. О преосталом делу тужбеног захтева поступак је настављан и окончан пресудом од 14.12.2021. године која је

постала правноснажна 29.01.2022. године, тако да је укупно трајање поступка од подношења тужбе до његовог правноснажног окончања непуне четири године. Врховни касациони суд налази да предлагачу није повређено право на суђење у разумном року, с обзиром да је поступак правноснажно окончан у границама разумног рока и да у поступању првостепеног и другостепеног суда није било пропуста који би били подобни да проузрокују повреду права на суђење у разумном року. Чињеница да о ревизији туженог од 16.03.2020. године, која је изјављена против другостепене пресуде којом је потврђена делимична пресуда није одлучено до подношења приговора за убрзање поступка, сама по себи не указује да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року, с обзиром на активну улогу првостепеног суда који је наставио и окончао поступак о преосталом делу тужбеног захтева, а затим предмет доставио Врховном касационом суду. Право предлагача није повређено ни у поступку пред Врховним касационим судом, јер је од достављања предмета Врховном касационом суду (08.03.2022. године) до подношења приговора за убрзање поступка (05.04.2022. године) прошло непуних месец дана, па се управо из ових разлога и укупног трајања поступка, поступање Врховног касационог суда не може оценити као неажурно или ван разумног рока.

Имајући у виду наведено, применом члана 10. Закона о заштити права на суђење у разумном року одлучено је као у изреци, а о приговору је одлучивао судија одређен годишњим распоредом послова на основу члана 7. став 2. тог закона.

С У Д И Ј А
Драгана Маринковић, с.р.

Поука о правном леку:

Против овог решења предлагач има право жалбе
Врховном касационом суду у року од 8 дана
од дана пријема решења.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић